Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 87
číslo 3
14. ledna 2007
Cena: 6 Kč

87. výročí vzniku oslavila naše církev v chrámu sv. Mikuláše

Výročí vzniku naší církve si minulou neděli věřící připomněli ve všech sborech, konaly se i slavnostní bohoslužby v diecézích. Celocírkevní bohoslužba se už tradičně konala v místě, kde byla naše církev před 87 lety slavnostně vyhlášena – ve zcela zaplněném chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze. Ve vysluhování liturgie se vystřídali místní bratr farář Lumír Čmerda, bratři slovenský biskup Jan Hradil a královéhradecký biskup Štěpán Klásek, kázáním posloužil bratr patriarcha Tomáš Butta. Bohoslužby se zúčastnila řada hostů z ekumeny – např. Českobratrskou církev evangelickou zastupoval Miloš Rejchrt, Pravoslavnou církev arcibiskup metropolita Kryštof, Římskokatolickou církev biskup František Radkovský, Řeckokatolickou církev generální vikář Miloš Hanuš, kteří v závěru shromáždění pozdravili stejně jako přítomný předseda České strany sociálně demokratické Jiří Paroubek.

Bratr patriarcha zaměřil kázání na texty Iz 52,7-10; 1Te 2,9-13 a L 3,21-22. K výročí církve uvedl:

„Sestry a bratři, vážení hosté,

při dnešní děkovné bohoslužbě připomínáme vznik Církve československé husitské v roce 1920. Naše církev ve srovnání s druhými tradičními církvemi je z hlediska své historie církví "mladou". Čím delší je dějinná cesta, tím více je zkušeností, a tyto zkušenosti a poučení z chyb napomáhají lépe se vyrovnávat s nově vzniklými kritickými situacemi. Přesto tím rozhodujícím pro každou církev je vedení Božím Duchem, Duchem Kristovým.

Snaha o přiblížení evangelia lidem moderní doby vedla k hledání vlastní cesty nové církve. Pravoslaví a stejně tak Římskokatolická církev jsou charakteristické pevnou daností nabízející zázemí svým věřícím. Evangelické církve mají východisko v reformaci Lutherově a Kalvínově, která ovlivnila běh dějin. Ale vznik nové církve na počátku 20. století? Navíc v čase postupující náboženské skepse. Datum 8. ledna 1920 je spojeno se vstupem představitelů nové církve do nezajištěnosti. Chápeme tento krok do nejistoty jako odpověď na Boží povolání. Vždyť Boží povolání bývá spojeno s nejistotou a krokem do neznáma. Existence církve se pohybuje v napětí mezi tradicí a současností. Karel Farský a jeho spolupracovníci položili tehdy důraz na současnost, novou dobu. Přesto nebylo úmyslem této církve opustit křesťanskou tradici a rozplynout se v duchu doby. Věroučný dokument z roku 1924 o tom jasně vypovídá: „Ač (církev československá) chce uvádět učení Kristovo v soulad s požadavky a potřebami doby nové, nechce a nemůže se vzdát ničeho, co je podstatným v učení Ježíše Krista, nechce a nemůže nic přijmout z moderní kultury, co není vnitřně spřízněno s učením Kristovým“ (Zpráva o I. řádném sněmu církve československé, s. 124-125). V tomto dokumentu jako i v jiných dokumentech je jasně vyjádřeno, že Ježíš Kristus je pro naši církev úhelným kamenem a základem, na němž chceme budovat (tamtéž, s. 124).

K výročí naší církve v tomto roce je stanoven tradiční text tohoto období liturgického roku – událost Ježíšova křtu. V příběhu se setkáváme s Ježíšem nikoli již jako dítětem, ale jako s dospělým třicetiletým mužem. Přichází za Janem Křtitelem a žádá, aby byl pokřtěn - ponořen do vod Jordánu. Spatřujeme Ježíše v plné životní síle. Jakoby říkal: „Zde jsem, Bože, dávám se ti zcela do tvých služeb.“ Třicet let je u člověka obdobím velkých životních možností, kdy je v určitém smyslu na vrcholu svých sil. Ježíš se dává Bohu k dispozici v nejlepším věku. – Ale nikdy není, sestry a bratři, příliš brzy nebo příliš pozdě, abychom Bohu nemohli nabídnout a dát něco ze svých sil a schopností. Někdo má předpokladů, schopností, možností a sil velmi mnoho a nedá Bohu skoro nic nebo vůbec nic. A jiný má životních sil již méně a přitom dává Bohu velice mnoho. Myslím v této chvíli na mnohé obětavé věřící sestry a bratry starší generace. Jejich vytrvalé úsilí a služby pro církev je třeba si vážit. V díle církve mají své významné místo i mladí lidé.

Ježíš se objevuje u Jordánu. (Je to největší řeka, která protéká biblickou zemí. Pramení na úpatí pohoří Chermón, protéká Galilejským mořem, vytváří různé zákruty a vlévá se do Mrtvého moře.) Jordán je řekou, která je spojena se vstupem Izraelců do zaslíbené země. Izraelci museli projít vodou Jordánu, než se do zaslíbené země dostali. Ti, kteří přijímali Janův křest, opakovali či zpřítomňovali vstup do zaslíbené země. Při přechodu Jordánu za časů Jozue se odehrál div, zázrak. Rozestoupila se voda. Při Ježíšově křtu se stal také zázrak, ale v duchovní rovině. Nerozestoupila se viditelně voda, ale otevřelo se lidským zrakem neviditelné nebe. To znamená, že cesta k Božímu království je již otevřena a člověk s Ježíšem může vstoupit do plného společenství s Bohem. Nepřecházíme jako Izraelci suchou nohou do pozemské krajiny, ale můžeme vstoupit svým čistým srdcem naplněným Ježíšovou láskou do Božího království, ať žijeme v kterékoli zemi.

Všichni evangelisté shodně popisují při Ježíšově křtu přítomnost Ducha svatého. Je všude tam, kde něco nového začíná. Duch je podle svědectví první stránky Bible již při stvoření světa. Duch se vznáší a vítězí nad vodami, které představují ohrožení a chaos (Gn 1,2). Duch je při zvěstování narození Ježíše Krista. Duch je při jeho křtu. Je také při vzniku křesťanské církve o letnicích. Naplňuje apoštoly a další věřící. Církev jako celek i každý z nás má být otevřen pro jeho proudění, působení a vedení. Ti, kteří se dají vést Duchem Božím, jsou synové a dcery Boží (Ř 8,14).

Sestry a bratři, když něco začíná, co má v Bohu svůj záměr, tak je u toho vždy jeho Duch. Smíme věřit, že Duch Boží byl i při zrodu Církve československé husitské. Působení Ducha není jen chvilkové nadšení a nálada, ale především věrnost, vytrvalost a oddanost ve službě Bohu a jeho pravdě a to v dobách příznivých i nepříznivých. Proto Ježíš vstoupil do vod Jordánu s hříšníky – tedy i s námi, aby nás proměňoval a vedl trvale svým Duchem. Amen.“

Při bohoslužbě zpíval pěvecký sbor Resonance za řízení M. Pospíšilové.

(red)

Otevřený dopis evropským politikům

V předvečer 50. výročí Římských dohod se v Bruselu 12. - 13. prosince sešli představitelé církví a účastníci z 50 církví a 28 zemí celé Evropy na pozvání Komise pro církev a společnost při Konferenci evropských církví. Sešli jsme se v době, kdy se debata o budoucnosti Evropy a o Evropské ústavě nalézá na rozcestí.

Připravujeme se se svými církvemi na třetí Evropské ekumenické shromáždění, které proběhne v září 2007 v Sibiu v Rumunsku. Zde se budou ženy a muži z téměř všech evropských církví zamýšlet nad tím, co to znamená být dnes církví v Evropě. Věříme, že víra skrze Ježíše Krista vkládá důvěru v Boha jako aktivního činitele v každodenní realitě. Duchovní dědictví křesťanství pro Evropu představuje posilující zdroj inspirace a obohacení. Náboženství je živou a konstruktivní součástí veřejného života.

Chceme se s vámi, evropskými politickými činiteli, podělit o naše myšlenky a naděje týkající se budoucnosti Evropy a naší role v ní. Především jsme přesvědčeni, že evropský integrační proces, založený na sdílených hodnotách a společné vizi, musí pokračovat.

1. Evropa – v rozmanitosti sjednocený kontinent

Během procesu evropské integrace byla v institucích, které ji uskutečňovaly, vyjadřována společná vize a závazek ke sdíleným hodnotám. Rada Evropy a OSCE usilují o Evropu respektující lidská práva, náboženskou svobodu, demokracii a právní řád. Základními kameny současné Evropské unie byly smíření a solidarita.

Základní hodnoty je nutno zachovávat a uvádět do praxe jako řídící principy formování politiky. Dnes většina lidí v Evropě požívá svobody a základní lidská práva a nejsou již vystaveni válkám a násilným konfliktům. Nicméně stále jsou patrné negativní vlivy rozdělené minulosti Evropy a mají-li být překonány, je nutná plná realizace uvedených základních hodnot. Při zajišťování dodržování těchto hodnot mají svou roli evropské instituce a jejich členské státy.

Zatímco části Evropy se ubírají k větší jednotě, pro identitu kontinentu zůstává charakteristická jeho rozmanitost. Tato rozmanitost kultur, tradic a náboženských identit musí být respektována. Evropa není synonymem pro Evropskou unii. Odpovědností EU je úzce spolupracovat se všemi evropskými státy a zajišťovat, aby její politika vedla ke spravedlivým, řádným a podporu poskytujícím vztahům se sousedními zeměmi. Žádáme evropské politiky, aby obnovili svůj závazek usilovat o společnou evropskou vizi, společné hodnoty a politiku.

2. Evropa – kontinent sdílených hodnot

2.1. Mír a smíření

Evropská integrace nadále hraje hlavní roli při zajišťování míru a smíření mezi členskými státy EU. Rozšíření EU po skončení studené války vedlo k naději, že válečné a násilné konflikty mezi všemi evropskými zeměmi se stanou obdobně nemyslitelnými. EU hraje stále rostoucí roli při prevenci a řešení konfliktů. Chceme, aby současný nárůst vojenských sil vyrovnávala posilováním nevojenských iniciativ, jako je ustavení Evropského mírového institutu pro studium, podporu a posilování společného úsilí evropských států o nenásilné formy prevence, mediace a řešení konfliktů.

2.2 Evropská integrace

Evropská integrace vyzývá lidi k rozvíjení vztahů a nemá pouze politický a

Pokračování na str. 3

Pane... Pomoz!

Když jsem poprvé četl tu modlitbu, hlasitě jsem se zasmál a to s vědomím, že by to mohla být prosba pro každého poctivého křesťana:
Milovaný Pane,
až do této chvíle jsem dnes dělal všechno správně. – Nepomlouval jsem, neztrácel náladu, nebyl jsem chtivý, mrzutý, protivný, sobecký, ani mi nedošla trpělivost. – Za to všechno jsem ti nesmírně vděčný. – Ale za pár minut, Bože, vstanu z postele a od té chvíle budu s největší pravděpodobností potřebovat mnohem víc pomoci. Amen.
Pokud si myslíme, že dokážeme přestát měsíc, týden nebo jen jediný den bez Pána, jsme na omylu. Jeho pomoc potřebujeme. A když Ho o ni prosíme, ochotně nám ji dává.
Bůh není jen nevyčerpatelným zdrojem života a energie, ale také milujícím Otcem, který má zájem na dění svého stvoření. Je mu nejspíš těžko, když mu koruna tvorstva – člověk toto přirozené autorské právo odpírá.
Co vlastně od Boha potřebujeme? Šaty? Jídlo? Bydlení? Peníze? Pokoj a spokojenost? Sílu k tomu, abychom odolali pokušení? Ježíš říká: „...beze mne nemůžete činit nic." (J 15,5) Není to trochu nadnesené tvrzení? Vždyť se zdá, jako bychom přece jen dokázali hodně... O co tu vlastně jde?
Žít poctivě na nepoctivé půdě nebo pracovat v bezbožném prostředí, to není lehký úkol. Žít opravdu zbožně může být velký problém i mezi křesťany ve společenství věřících. Bez Boží milosti nejsme schopni čistě myslet, mluvit ani jednat.
Pán to dobře ví. Neočekává od nás, že si budeme na křesťany jen hrát. Čeká na to, že si uvědomíme naši naprostou závislost na něm, na Jeho milosti a v každé situaci nám nabízí svoji pomoc. Kde končí cesty těch, co se snaží vlastními silami...? Čím dřív pochopíme, že jsme na něm bytostně závislí, tím lépe pro nás.

–D.E. –czka

Z kazatelského plánu

2. NEDĚLE PO ZJEVENÍ PÁNĚ

Všechny duchovní dary dává tentýž Pán

Náš Pán chce být mezi námi stále, ať prožíváme smutek nebo chvíli radosti. Jenže dokud se cítíme být spokojení ve svém štěstí, málokdy nás napadne pozvat Ježíše za svého hosta, spíše si myslíváme, že si vystačíme sami bez něho. Vzpomeneme si na něho obvykle teprve tehdy, když na nás dolehne nouze, nedostatek, nesnáze, až „není co nabídnout ku pohoštění". Pomoc je nablízku i v takové situaci, vždyť Pán nás hledá. Stačí obrátit se v pravou chvíli ke Kristu, spolehnout se na něho a poslušně učinit to, co přikáže. Teprve s Pánem lze prožívat plnou, ničím nezkalenou radost.

Vstup: Iz 62,1-5 (možná postačí Iz 62,1-3)

Tužby:
2. Abychom se uměli ochotně a plně spolehnout na Pána Ježíše jako na svého Rádce, Ochránce a Pomocníka...
3. Za dar odvahy a poslušnosti činit to, co Pán ukládá, a to bez váhání, bez pochybností a bez obav...

Epištola: 1K 12,1-11

Evangelium: J 2,1-11

K obětování: 2K 5,14-15

K požehnání: Ko 2,20-3,2

Modlitba:
Chválíme tě z celého srdce, nebeský Otče, že nám posíláš Pána Ježíše jako Rádce, Přítele a Pomocníka v nesnázích. Měj nás k tomu, abychom si více vážili jeho slova, přijímali je dychtivě a vděčně a abychom se jím poslušně řídili. Jsme-li Kristem pohoštěni a občerstveni, kéž dokážeme i jiným pomáhat v běžných svízelích života i v jejich hledání, aby našli Spasitele a v něm cestu k životu pravému, šťastnému a věčnému.

Vhodné písně: 74, 102, 142, 288

O ODPUŠTĚNÍ

1 Jan 1,7

V jakémsi evangelizačním traktátu se psalo o staré ženě, která z úst kazatele uslyšela, že krev Ježíše Krista očišťuje od každého hříchu. Ta slova ji zaujala, bylo pro ni však obtížné je přijmout, ztotožnit se s nimi. Měla totiž jistý osobní problém. Jak posléze sama řekla, provinila se kdysi v minulosti proti svému manželovi. Byla mu nevěrná. Proto se kazatele zeptala, zda to, co řekl o moci Kristovy krve, se vztahuje i na tenhle starý příběh. Kazatel ji ujistil, že ano. Měla by však vedle vyznání svého hříchu Bohu vyznat tento hřích i svému manželovi, proti němuž se bezprostředně provinila.
To, co jí kazatel doporučil, má logiku a je to formálně správné. Vnucuje se tu však otázka: „Je kazatelovo doporučení použitelné za všech okolností?"Manžel té ženy nic netušil a nikdy během svého života se o její nevěře nedozvěděl. V době, kdy ona učinila toto doznání, byl již mrtev. Žena už tenhle palčivý problém řešit nemusela. Nebylo v tomto smyslu komu co vyznávat. Ona vdova řešila tehdy už jenom svůj vlastní problém a odpovídala hlasu svého svědomí. Nemusela se ve svém rozhodování ptát, co její přiznání udělá s podváděným manželem. Byl to už problém výhradně mezi ní a Bohem.
Co ale dělat, jak se zachovat v situaci, kdy podváděný partner žije, ale nic o manželčině nevěře neví? V prvé řadě takto zvěstí evangelia zasažený člověk by měl se setrváváním v tomto hříchu okamžitě skončit. To je základní krok. Vše ostatní záleží na úvaze a poradě. Bezhlavě vyznat své selhání i tomu poškozenému by mohlo být jen dalším projevem vlastní sebestřednosti, holého sobectví a bezohlednosti. Hříšník by tímto jednáním pouze snímal vlastní břemeno a svévolně je nakládal na oběť svého hříchu. Přesto nemusí zůstat bez pomoci. Církev mu může nabídnout spolunesení tohoto břemene skrze službu zpovědi. Nemůže však, jako třetí osoba, zbavit hříšníka přetrvávající zátěže nečistého svědomí v jeho vztahu k partnerovi. Jen v pokání a vytrvalé modlitbě a v naslouchání Bohu může prosit, aby oběť jeho hříchu měla ochotu a sílu, ve chvíli možného poznání pravdy o svém viníku, nést spolu s ním toto břemeno v podobě odpuštění.

Jan Hálek

Nad Písmem

RADOST VE SPOLEČENSTVÍ S KRISTEM (J 2,1–11)

Druhou neděli po Zjevení Páně čteme úryvek z 2. kapitoly Janova evangelia. Evangelista Jan vypráví, jak Ježíš proměnil při svatební hostině v Káni Galilejské velké množství vody ve vynikající víno. Současně se staví do role hostitele – ženicha.
Svatební hostina trvala sedm dnů. Byla doprovázena hudbou a žertováním, tancem a zpěvem. Příslovečná byla svatební radost a jásot, dobrá nálada a veselost. Podobně jako ke každé radostné slavnosti patřilo i ke svatební hostině víno, „které dává radost lidskému srdci", jak svědčí 104. žalm (Ž 104,14). "Svatební hostina" i "víno" jsou výrazy, které mají naznačit "radost". Ženich se měl postarat, aby hosté měli dostatek vína. Na svatební hostině, které se účastní Ježíš, však víno došlo, a tak hrozilo zkrachování celé slavnosti. Nemít víno by totiž znamenalo nejen předčasné ukončení hostiny, ale ženich se svou rodinou by se mohl dostat do značných potíží, neboť se jednalo o obyčej židovské společnosti. Radost by se tak velmi rychle proměnila v mrzutost a posměch: Kdo svým hostům není schopen nabídnout dostatek vína, má dát okamžitě ruce pryč od takové slavnosti. I když se v Talmudu objevuje předpis, podle kterého se má ředit ví-no trojnásobkem vody, přesto se vína na této svatbě nedostávalo. Ježíš slavnost zachraňuje. Stará se o nejlepší víno v tak hojné míře, že všichni mohou dále slavit s radostí. Své první "znamení" (J 2,11) činí Ježíš během slavnosti. Jde o znamení, které je zaměřeno zcela na život a radost. Je jím zajištěna radost nově sezdaných, radost celé rodiny, naděje na nový život. Vyprávění o zázraku ukazuje, jak veliká je tato radost, také však, jak je křehká a vydaná nebezpečí.
Rovněž o Vánocích jsme slyšeli mnoho kázání o radosti. Pravá vánoční radost však není založena jen na tradiční sdílnosti a hojnosti. Lukášovo evangelium nás upozorňuje: „Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechen lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus…" (L 2, 10n). Pravá vánoční radost musí být i radostí mimovánoční, totiž celoroční a celoživotní. K takové stálé radosti a optimismu nás odkazují třeba slova apoštola Pavla z epištoly Efezským, kde čteme, že Bůh nás vyvolil v Kristu před ustanovením světa, abychom byli svatí a neposkvrnění před jeho tváří (Ef 1,4). Stálou radostí a optimismem tedy nerozumíme trvale rozesmátý obličej a kupu bezbřehého veselí. Vždyť žijeme na světě, kde se potkáváme s hříchem, bolestí, zklamáním a utrpením. Skutečná křesťanská radost znamená zakotvení života v jistotě spasení, radost i v osobním smutku, zjištění, že žádná životní rána nemůže zrušit fakt, že i pro nás se narodil Spasitel. Tuto jistotu měl také stavitel jednoho pomníčku, na který jsem kdysi narazil, když jsem se toulal po pobřeží Walesu. Na bílé skále vysoko nad oceánem jsem objevil vztyčený kámen s křížkem a cedulkou, na níž stála slova, která si dodnes připomínám, když je mi nejhůř: „Bůh je nade všechny trable."
Na Ježíše Krista bychom si však neměli vzpomenout pouze v situacích nouze, kdy se nám "nedostává pohoštění". Křesťanství je program celoživotní. Apoštol Pavel přece říká, že Bůh si nás vyvolil v Kristu. To je něco mimořádně tajemného, že Stvořitel kosmu má zájem o člověka. Že se dívá na to naše všelijak pokřivené lidství a navzdory tomu má o nás zájem. Že neobhlíží jen nesmírně rozlehlý a z našeho pohledu jistě nekonečný vesmír, ale má zvláštní zájem právě o naši planetu Zemi. Takový antropocentrismus, plynoucí z Bible, nemohou nikdy pochopit materialisticky orientovaní přírodovědci, kteří spatřují v zeměkouli pouhý nepatrný prášek kosmu a člověka snižují na úroveň myslícího zvířete.
Tajemství našich životů je v tom, že jsme Boží vyvolenci v Kristu, omilostnění hříšníci, jimž je odpuštěno, a že jsme zapojeni do úžasného díla Božího tvoření a smíření. Právě to nás činí nezávislými na zevních věcech a naplňuje pravou radostí. Jsme zde jako lidé, kteří mohou být sevřeni nemocí či situací až k bezmocnosti a přece si můžeme zachovat optimistický výhled do budoucnosti, k věčnosti; zachovat si plnost nezlomeného lidství, obnoveného v Ježíši Kristu.
Slyšíme ale i to, že jsme vyvoleni k životu ve svatosti a neposkvrněnosti. To je velký závazek. Náš život nemůže být soběstředný, nemůžeme se shlížet ve vlastních zásluhách. Svatost je především služba pro druhé, křesťanská láska, obepínající celý svět. V ní nalézáme radost při pomyšlení, že smíme někomu pomoci, aby se mu šlo snadněji na cestě životem a na stezce k nebi, aby překonal krize a pochybnosti, aby unesl rány života, abychom mu pomáhali otevírat dveře do života věčného ve společenství s Kristem.
Ježíš dal svým zázrakem proměnění vody ve víno mnohem víc, než Bůh dal doposud svému lidu. Nejvzácnější Boží dar se nazývá: slavnostní společenství s Kristem, nepřeberná radost, nepomíjející život. Znamením tohoto daru je Ježíšovo proměnění vody ve víno při svatební hostině. Takovým způsobem zjevuje, že přišel pro slavnost, radost a život. Učedníci uznávají s vírou, že je zde kvůli tomu a že tyto skutečnosti je možné nalézt pouze u něho. Tuto radost však nemůže dát víno. Může přijít pouze od Ježíše. Jedná se o radost života s ním a ve společenství s ním. Tato radost je darována tomu, kdo se s ním spojí a uvěří v něho.

Zdeněk Krušina

Bože našich životů,
před tvou tváří
chceme prožívat
radostné poznání,
že jsi nás povolal k tomu,
abychom stále rostli
k podobnosti s tebou.
Tvá Láska nás zavedla
skrze Ježíšovo evangelium
k pokoji a radosti.
Pomoz nám, Pane,
abychom ozářeni
světlem víry
v trpělivosti naplňovali
svůj úkol zde na zemi.
V Ježíši Kristu jsi nám
však dal život věčný.
V Kristových stopách
se navracíme do tvé náruče
a v ní nacházíme
ukrytou sílu
a poslední náplň života.
Amen.

Bohumír Cigánek – obětavý moravský biskup

PhDr. Bohumír Cigánek se narodil 11. září roku 1874 v Lipňanech u Olomouce. Pocházel ze selské rodiny. Tradiční římskokatolické rodinné zázemí jej vedlo ke studiu teologie. Po prvních letech středoškolského studia v Olomouci přešel na cyrilo-metodějské gymnázium v Klimkovicích u Opavy, jehož absolventi byli připravováni pro duchovenskou dráhu. Jako externista klimkovického gymnázia maturoval roku 1892 na gymnáziu v Opavě. Po absolvování vojenské služby u olomouckého 54. pěšího pluku pokračoval B. Cigánek ve vysokoškolském studiu v cizině, v Rakousku a ve Švýcarsku. Ve Vídni, Štýrském Hradci a švýcarském Freiburgu studoval filosofii a teologii. V roce 1899 byl ve Štýrském Hradci vysvěcen na kněze a roku 1902 získal na katolické freiburské univerzitě doktorát z filosofie.

Novokněz B. Cigánek pak působil jako katecheta ve středních Čechách: na školách v Praze - Michli, v Praze - Nuslích a na Kladně. Již v této době se svou politickou aktivitou v řadách "pokrokářů" odlišoval od názorů většiny svých kněžských kolegů. Od ministerstva kultu a vyučování též získal na léta 1909 - 1910 povolení ke studijní cestě do Spojených států amerických a do Kanady v oboru sociologického studia. Zaměřil se zde na sledování životních podmínek českých a slovenských přistěhovalců. Po návratu do vlasti pořádal se svým kněžským kolegou, spisovatelem Aloisem Svojsíkem († 1917), osvětové přednášky o krajanech v zámoří.

První světovou válku prožil B. Cigánek na frontě jako vojenský polní kněz v rakousko-uherské armádě. Po té, co byl na srbské frontě těžce raněn, byl přidělen nemocniční vojenské duchovní správě zejména v Karlových Varech a Mariánských Lázních. Pro své přátelské chování ke zde internovaným Rusům byl za trest přeložen znovu ve funkci polního kuráta na Balkán. Tam utrpěl další zranění a domů se vrátil až po vzniku Československé republiky v zimě roku 1918. Popřevratová doba mu však nedopřála ani chvíli odpočinku. Ministerstvo národní obrany ho povolalo k armádě na Slovensko, kde odpovídal za organizaci osvětové práce. Na jižním Slovensku se zúčastnil roku 1919 bojů u Lučence s vojsky Maďarské republiky rad a byl vyznamenán válečným křížem s hvězdou. V lednu roku 1920 pak byl jmenován zemským osvětovým inspektorem pro Moravu, Slezsko, Slovensko a Podkarpatskou Rus v hodnosti plukovníka jako důstojník při generálním štábu francouzské vojenské mise. Organizoval ve všech posádkách osvětovou a etickou výchovu včetně kurzů pro osvětové důstojníky, byl iniciátorem kurzů pro negramotné, zakládal vojenské knihovny, redigoval vojenský týdeník "Bratrství", pořádal výstavy. Za tuto svou úspěšnou činnost byl B. Cigánek vyznamenán francouzskou Akademií věd a umění čestnou důstojnickou hodností.

B. Cigánek však nevyužil úspěšnou vojenskou kariéru, která se před ním otevírala. Po vzniku Církve československé požádal o propuštění z armády a na žádost dr. Karla Farského, s nímž se znal z předchozích let, odešel v roce 1920 jako farář nové církve do náboženské obce v Plzni - východ. Plzeň byla pro Farského (†1927) významným místem, kde v roce 1918 prožil svůj "přelom" a nastoupil tak cestu, vedoucí až do čela nově vzniklého církevního společenství. B. Cigánek zde měl působit na území téměř celých jihozápadních Čech, které odpovídalo dnešní plzeňské diecézi. Svoji činnost naplňoval zejména organizační prací, bohoslužbami, výukou na školách a konáním přednášek. Pro lepší zvládnutí svého úkolu rozdělil spravované území na několik menších náboženských obcí a vydával pro ně církevní časopis "Výhledy".

V roce 1932 byl B. Cigánek zvolen členem pražské diecézní rady a druhý patriarcha dr. Gustav Adolf Procházka (†1942) ho jmenoval svým vikářem pro západní Čechy. Po čtrnácti letech intenzivní služby pak odešel v roce 1940 na zdánlivě méně exponované místo do farnosti ve Zbraslavi. Jeho zbraslavské působení však bylo poznamenáno tíživou dobou nacistické okupace. B. Cigánek nezapřel svoje přesvědčení vlasteneckého kněze a pro odvážná kázání se brzy stal objektem zájmu nacistické tajné policie - gestapa. Jeho odvážná duchovenská služba vyvrcholila v květnových dnech roku 1945, kdy se ocitl mezi rukojmími, které ustupující nacistické ozbrojené síly chtěly popravit. Byl zachráněn v téměř poslední chvíli prvosledovými jednotkami americké armády.

Vzhledem ke svým zásluhám a zkušenostem byl B. Cigánek po druhé světové válce považován za jednoho z vhodných kandidátů biskupství. V červnu roku 1946 sice jako protikandidát ve volbě na nově zřízenou funkci pražského biskupa neuspěl, avšak již v listopadu téhož roku jej diecézní shromáždění v Olomouci zvolilo do čela moravské diecéze. Po biskupské ordinaci v únoru roku 1947 se tak B. Cigánek stal následovníkem významného moravského biskupa Církve československé dr. Rostislava Stejskala (†1946).

Od počátku svého působení v Olomouci musel B. Cigánek řešit nepřiměřené množství problémů, signalizujících střetávání politických sil před nástupem komunistické totality. Církev byla v té době na Moravě též významným společenským činitelem, ovlivňujícím veřejné mínění, a biskup pevného charakteru s výrazným národním cítěním a demokratickými zásadami, který se nenechal nikým manipulovat, byl mnohým trnem v oku. Po únorovém převratu v roce 1948 proto nová totalitní moc usilovala o jeho diskreditaci. Protože jeho osobně bylo pro jeho zásluhy a poctivost jen velmi těžké napadnout, zaměřila se totalitní justice na kriminalizaci nejbližších členů jeho rodiny. Tyto okolnosti spolu s dalšími problémy, vznikajícími při správě diecéze, vedly B. Cigánka k zásadnímu rozhodnutí. Pod velkým tlakem ze svého úřadu na jaře roku 1950 odstoupil.

Poslední roky Cigánkovy biskupské služby byly též poznamenány událostmi, předcházejícími politickému procesu, spjatému nepřímo s emigrací Augustina Jünglinga, faráře Církve československé v Olomouci. Ačkoliv zatýkání podezřelých začalo až na podzim roku 1950, tedy už po Cigánkově abdikaci, snažil se B. Cigánek již od roku 1948, který byl též rokem Jünglingovy emigrace, pomáhat ještě z pozice biskupa ohroženým. Patřila k nim zejména Jünglingova manželka s dětmi a po jejím následném úniku za hranice i další olomoucký duchovní Oldřich Bukal. Bukalovo pozdější zatčení nebylo odvráceno ani jeho přeložením z olomouckého Husova sboru na faru v Jeseníku v září roku 1949.

V následujícím politickém procesu, zakončeném v únoru roku 1952 rozsudkem brněnského oddělení Státního soudu, byli za vykonstruovanou protistátní činnost a špionáž, organizovanou údajně z emigrace A. Jünglingem, odsouzeni k mnohaletým trestům odnětí svobody a vysokým pokutám nejen duchovní Církve československé O. Bukal (†1967), ale též další československý farář z Hostic i se svou manželkou, jeden z úředníků olomoucké diecézní rady a v neposlední řadě i dcera Bohumíra Cigánka Dagmar!

B. Cigánek nebyl sice přímou obětí této justiční zvůle, ale jistě celou záležitost těžce nesl. Zemřel v ústraní 5. ledna roku 1957 ve věku 82 let. V současné době uplynulo od jeho smrti právě 50 let. Osobnost Bohumíra Cigánka si zaslouží naší pozornosti nejen pro barvité životní osudy a prožitá strádání, ale též pro příkladnou obětavost, kterou věnoval duchovenské službě v církvi.

Bohdan Kaňák

Cesta k Bohu je jen jedna

Novinářka Jill Neimarková před časem napsala článek o svém velmi zvláštním strýci s názvem "Šaman v Chicagu". Její strýc – vzdělanec a úspěšný obchodník – se stal veleknězem náboženské skupiny Ifa, která jako nejvyšší projev víry praktikuje zvířecí oběti. Ačkoli byl dříve ateista, nyní zarytě věří ve vesmírnou energii, která se podle jeho slov v rámci tradičních náboženství nedá nalézt.

Jill je přesvědčena, že její strýc je jen extrémním příkladem těch milionů lidí po celém světě, kteří hledají "něco mezi nebem a zemí" a chápou se s velkou vervou první "duchovní" příležitosti, která se jim naskytne. Jak řekl jeden z novinářčiných přátel, „křesťané volají Boha přímo, nepotřebují k tomu operátora.“ Cestu k Bohu si musí najít každý sám, ale je jen jedna. Ti, kteří poznali pravdu, moc a radost evangelia Ježíše Krista, mohou být vděčni za následující skutečnosti:

1. Žádná další oběť již není třeba, protože Ježíš sám sebe nabídl jako dokonalou, zcela dostačující oběť za naše hříchy.

2. Není potřeba žádného dalšího prostředníka mezi námi a Bohem, protože Ježíš, který je naším prostředníkem, nám přístup k Bohu zajistil.

3. Nemusíme hledat žádnou "zvláštní" cestu k Bohu, protože Ježíš je ta cesta, pravda i život.

-czka

Otevřený dopis...

Pokračování ze str. 1

ekonomický rozměr. Její neoddělitelnou součástí, která musí jít ruku v ruce, je prohlubování vztahů a geografické rozšiřování. Vítáme proto přistoupení Bulharska a Rumunska do EU v lednu 2007.

Vyhlídka na členství v EU vzbudila naděje a iniciovala proces reforem v zemích západního Balkánu a v Turecku. Závazek dodržovat sdílené principy, Chartu základních lidských práv a podporovat obyvatelstvo je v procesu přidružení a vstupu do EU klíčový.

Jako lidé různých kultur a tradic v Evropě, kteří se blíže poznali, chceme zdůraznit důležitost mezikulturního a mezináboženského dialogu. Evropa je domovem lidí mnoha národů, kultur a náboženství. Zveme ostatní náboženství k dialogu o společných problémech. V Evropě je rovněž mnoho imigrantů, uprchlíků a žadatelů o azyl. Je třeba podtrhnout důležitost ochrany osob, čelících persekuci, násilným konfliktům a ekonomické nespravedlnosti. Rádi bychom přispěli k "Roku mezikulturního dialogu" v roce 2008. Tato, i když cenná, ovšem jednorázová iniciativa však nestačí. Žádáme politiky, aby podporovali soustavný, dlouhodobý dialog a zavazujeme se, že na tom budeme s vámi spolupracovat.

2.3. Evropa a globalizace

Evropské bohatství ostře kontrastuje s podmínkami, ve kterých žijí lidé v mnoha částech světa. EU a ostatní evropské státy nesou odpovědnost za úsilí o vyrovnanou světovou ekonomiku se spravedlivými obchodními vztahy, nestrannou migrační politikou a ukončením ekonomického vykořisťování. Současné evropské aktivity příliš často vedou lidi z rozvojových zemí k přesvědčení, že se ubírají opačným směrem.

Je třeba rovněž se zabývat nerovností rozdělování bohatství v samotné Evropě. Evropské bohatství kontrastuje s nezaměstnaností v Evropě a rostoucím rozdílem mezi bohatými a chudými. Církve a jejich sociální programy spatřují dopady tohoto faktu na nejnižší úrovni, kde jsou často poslední záchranou pro ty, kteří propadli bezpečnostním sítem sociálních systémů.

Evropské bohatství také znamená, že má zdroje ke "spalování". V odpověď na klimatickou změnu musí EU pokračovat ve své řídící roli při zajišťování, aby všechny členské státy ctily své závazky v rámci Koyotského protokolu, a naléhavě usilovat o další zdokonalování tohoto protokolu. Je zde také naléhavá potřeba rozvíjet iniciativy pro získávání energie z obnovitelných zdrojů. Energetická politika EU se musí zabývat ekologickými a ekonomickými dopady v místech, kde je energie vyráběna.

Sociální, ekonomické a ekologické problémy leží v přímém kontextu s globalizací – procesem, který s sebou nese jak příležitosti, tak hrozby. Kontrast mezi chudobou a bohatstvím je udržován díky materialistickému ekonomickému hodnotovému systému s bolestným dopadem na lidské vztahy, kultury a identitu. Žádáme politiky, aby rozvíjeli lepší vyváženost mezi hospodářskou, sociální a ekologickou politikou, kde sociální a ekologická politika bude nedílnou součástí celkové politiky a nikoliv pouze jen doplněk politiky hospodářské. Nyní, když se Německo v roce 2007 ujme prezidentské role v EU a G8, musí být tento požadavek v popředí.

Dokončení příště

Zprávy

Změny v NO Zlín

K 1. lednu 2007 byl administrátorem náboženské obce ve Zlíně ustanoven kvasický farář Mgr. Lubomír Pliska. Dosavadní farář Ladislav Kopecký bude ze zdravotních důvodů ve zlínské obci nadále vykonávat službu duchovního na poloviční úvazek.
Bratr Lubomír Pliska bude do funkce administrátora uveden při bohoslužbách 14. ledna za účasti brněnského biskupa ThDr. Petra Šandery.

(kow)

Slavnostní bohoslužby

Náboženská obec Plzeň – východ zve na slavnostní bohoslužby s Rybovou mší vánoční k 87. výročí vzniku naší církve, které se uskuteční 14. ledna od 15 h ve Sboru Kristova kříže.

(red)

Cestománie

Pravidelný pořad Cestománie pořádá náboženská obec Praha 6 – Dejvice každý poslední pátek v měsíci od 19 h v Komenského sálku, Wuchterlova 5. Na první letošní Cestománii s názvem "Pozemský ráj i piráti z Karibiku" dne 26. ledna čeká návštěvníky zajímavé vyprávění a promítání obrazů z Karibiku, duchovní úvaha o Ráji, strhující latinskoamerická hudba a chybět nebude ani pohoštění – kokosové tyčinky Bounty Chuť ráje, džusy z tropického ovoce, víno, ananas.

(red)

Taizé modlitba

Pravidelné Taizé modlitby se konají vždy první úterý v měsíci ve 20 h v Brně ve sboru na Botanické 1. Pokud nebudou otevřeny hlavní dveře, je možné vejít věží, zvonek "Duchovní správa".

(red)

Pozvánka

Ve sboru Jana Žižky v Červeném Kostelci, manž. Burdychových 305, se uskuteční
* 14. ledna od 17 h koncert symfonického orchestru ZUŠ;
* 23. ledna od 18 h ekumenické modlitební setkání.

(red)

Penzion Horizont

Nejen pro své klienty, ale i pro návštěvníky připravili pracovníci penzionu následující kulturní akce:
* pondělí 15. ledna od 15 h - dokumentární odpoledne: MĚSÍC – dokument o věrném doprovodu naší Země (velkoplošné promítání)
* středa 17. ledna od 16.30 h - prezentace SOLNÉ JESKNĚ – co to je, kde to je, jaké to má léčebné, rehabilitační a relaxační využití
* čtvrtek 18. ledna od 15 h - hudební kavárna: rok s českou hudbou – Otakar Ostrčil – Symfonie A major a Sinfonietta (reprodukovaná hudba)

(red)

O zvonech

Kulturní rada Církve československé husitské srdečně zve na autorský program PhDr. Zl. Fořtové "Hlas zvonů táhne nad závějí..." Program, spojený s výstavkou, ukázkami hlasů zvonů z Evropy a Asie, ukázkami z literatury a z hudebních skladeb inspirovaných zvony, se uskuteční v úterý 30. ledna od 17 h ve sboru Praha 8 – Karlín, Vítkova 13. Zařazeny budou videofilmy "O vzniku zvonu" a o jednom z největších zvonů světa spjatém s ukončením první světové války v italském Roveretu.

(kr)

Čaj o páté

Ve sboru kněze Ambrože v Hradci Králové, Ambrožova 728 se koná
* 15. ledna v 17 h - "Čaj o páté". Br. Tomáš Karel bude vyprávět o amerických národních parcích.

Swingové bohoslužby

Dne 14. ledna od 17 h se budou konat v kostele Jana Křtitele Na Prádle swingové bohoslužby. Kázáním poslouží emeritní patriarcha Josef Špak. Zveme všechny naše členy a příznivce. Bližší informace na tel.: 607250070

(jvk)

Doteky – plochy poznání

Přijměte, prosím, pozvání na 63. pokračování cyklu Doteky – plochy poznání, které se uskuteční dne 26. ledna na naší faře v Liberci:
* v 16.30 h proběhne vernisáž výstavy Jarmily Maturové "Variace". Výstavu zajišťuje Artefactum cz, hudba: Marie Cvejnová
*v 18 h začíná poetický pořad o dr. Přemyslu Pittrovi "Kdo zachránil jednu duši…" Účinkují: Alfred Strejček a Hana Kofránková, scénář, režie: Stanislav Kubín
Výtěžek z pořadu je určen na charitativní účely.

(sk)

Slavnostní zakončení roku 2006

Již tradičně se před Vánocemi odehrál v NO Brno - Řečkovice koncert, pořádaný OS Verbum et Musica, nazvaný Vánoční rozjímání. 22. prosince se modlitební místnost Sboru Páně naplnila do posledního místečka mnoha lidmi a pod křížem se opět rozezněly libé tóny.
Koncert Vánoční rozjímání se v našem sboru odehrál již v roce 2005 a setkal se s velkým ohlasem. Již tehdy chtěl operní sólista ND Praha, Zdeněk Plech, pocházející právě z Řečkovic, touto cestou poděkovat své mateřské náboženské obci a vyjádřit tak svoji vděčnost. Pro velký úspěch jsme se rozhodli koncert tento rok zopakovat. Bohužel původní termín musel být změněn, neboť bratr Plech dostal pozvánku do Berlínské opery. A tak se přepisovaly všechny pozvánky, letáky, plakátky... Organizace celé akce se nám mnohokrát až vymykala z rukou, ale nakonec se vše povedlo zvládnout a koncert mohl v 19 h začít.
Kromě Zdeňka Plecha potěšili zpěvem v onen předvánoční večer srdce všech přítomných také Zoltán Korda, sólista ND Brno, Magda Vitková, sólistka MD Brno a hrou na klavír pan Jan Král, profesor JAMU. Koncert započal lehčími, muzikálovými melodiemi (zazněly věhlasné písně z děl, jakými jsou např. Fantom Opery od A. L. Webbera, West Side Story od L. Bernsteina a další), z nichž zvolna vplynul do tónů vánočních pastorel a skladeb podtrhujících význam Vánoc jako svátku Pokoje, radosti a dobré vůle mezi lidmi, pro křesťany pak radosti z příchodu Spasitele. Na závěr zaznělo pásmo koled. Pan Král uchvacoval návštěvníky svojí virtuozitou, zpěváci pak svými hlasy. Obzvláště velkému potlesku se vždy těšil bratr Plech, kterého v naší obci všichni dobře znají.
Dlouhý potlesk v stoje byl jen očekávatelným a zaslouženým vyvrcholením celého večera. Lidé odcházeli domů s pokojem a radostí v srdcích. Účel koncertu se tak splnil; lidé se před dnem příchodu Spasitele ztišili a odhodili alespoň na chvíli starosti o konzumní způsob života; zapomněli na nakupování, vaření, uklízení a tak, jak to má být, se sešli společně ve Sboru Páně. Výtěžek koncertu (8700 Kč) tak mohl být věnován postiženému chlapci Janu Kozlíkovi na zakoupení pohybového léčebného přístroje MOTOMED.
Informace o dalších projektech, chystaných v našem sboru za podpory OS Verbum et Musica, můžete nalézt na www.verbumetmusica.com.

Jakub Marša

Pro děti a mládež

Víte, jak se jmenovali?

Někdy si myslíme, že Bibli známe dobře. Vyzkoušejte se následujícími otázkami. Pokud si nejste jistí, v závorce najdete odkaz na příslušný verš.

1. Jak se jmenovali učedníci, kteří byli s Ježíšem na hoře při jeho proměnění? (Mk 9,2)
2. Jak se jmenovali rodiče Jana Křtitele? (L 1,5)
3. Jak se jmenovali muži, po kterých věřící v Antiochii poslali finanční pomoc jeruzalémským křesťanům? (Sk 11,30)
4. Jak se jmenovali učedníci, kteří připravovali večeřadlo k poslední večeři s Ježíšem? (L 22,8)
5. Jak se jmenovaly Lazarovy sestry? (J 11,1)
6. Kolik je pisatelů novozákonních knih a jak se jmenovali?
7. Jak se jmenovali muži (místodržitel a král), kteří vyslýchali Pavla? (Sk 25,23)

(Řešení z minulého čísla: Reformy)

Jana Krajčiříková

Kalendarium–leden

14. 1. 1092 - Zemřel král **Vratislav II.** (těžce se poranil při lovu) a byl pohřben na Vyšehradě. Z evropské scény odešel významný panovník, za jehož vlády došlo k výraznému růstu autority českého státu.
15. 1. 1892 - Narodil se v Bobrovicích **Bedřich Feuerstein** (+ 10. 5. 1936 v Praze) - architekt, malíř a scénický výtvarník, který dovedl pojmout kubistické (zřetelné zejména v nerealizovaných projektech) a novoklasicistické složky. V jeho tvorbě se výrazně projevila i inspirace Le Corbusierovým purismem.
Patrně nejvýznamnější jeho puristickou stavbou v Čechách a také i jednou z nejdůležitějších našich staveb tohoto stylu je krematorium v Nymburku (vytvořené společně s Bohumilem Slámou v letech 1921-25) a ze stejné doby pocházející Vojenský zeměpisný ústav v Praze - Bubenči. Poslední jeho pražskou stavbou před sebevraždou byla úprava parteru paláce Dunaj v Praze (1931).
15. 1. 1927 - Hlinkova slovenská ludová strana vstoupila dvěma ministry do vlády (J. Tiso a M. Gažík) poprvé a naposledy. 8. října 1929 vystoupila z vlády na protest proti odsouzení jejího předáka V. Tuky za velezradu.
16. 1. 1782 - Byly vydány předpisy o postupu přihlašování se k tolerovaným náboženstvím. Nařízení bylo upřesněno 31. ledna t. r. V prvním "tolerančním" roce (1782) se přihlásilo k evangelické víře v Čechách a na Moravě asi 50 tisíc osob.
16. 1. 1847 - Narodil se v Hlubokém **Svetozár Hurban Vajanský** (+ 17. 8. 1916 v Martině) - slovenský spisovatel, publicista a politik - syn národního buditele a Štúrova spolupracovníka J. M. Urbana.
18. 1. 1782 - Ve Vídni byla podepsána smlouva o mincovním konsorciu (na návrh Karla z Lichtenštejna, vypracovaná bankéřem Hansem de Wittem) mezi císařskou dvorskou komorou a soukromým konsorciem (Karel z Lichtenštejna, František z Dietrichštejna, Adam z Valdštejna, Pavel Michna z Vacínova, Hans de Witte a Jakub Bassewi).
Konsorcium převzalo do své správy mincovnictví a zavázalo se, že odvede z mincoven v Čechách, na Moravě a v Dolních Rakousích během jednoho roku 6 milionů zlatých. Postupně stahovalo z oběhu hodnotnou stříbrnou minci a nahrazovalo ji znehodnocenou mincí s nižším obsahem stříbra (tzv. dlouhou mincí). Smlouva vešla v platnost 1. února t. r. a skončit měla 16. února 1623. Došlo k rozvrácení hospodářství, členové konsorcia se však vydatně obohatili. V tentýž den vstoupil v život (na Lichtenštejnův návrh) konfiskační soud v čele s Lichtenštejnem a Adamem z Valdštejna.
19. 1. 982 - Na starobylém hradisku Levý Hradec byl zvolen (přes své zdráhání) pražským biskupem (po úmrtí biskupa Dětmara roku 981) Slavníkovec Vojtěch (Adalbert). Při návštěvě Uher pokřtil syna vévody Gejzy, pozdějšího uherského krále Štěpána. Měl stálé neshody s domácím polopohanským prostředím a Přemyslovci (odmítl vystupovat v roli "kaplana" pražského knížete a snažil se dodat biskupskému úřadu plné vážnosti a politické důstojnosti), opustil Čechy a odešel do Itálie (vstoupil do benediktinského kláštera v Monte Cassinu). Pražskou diecézi dočasně spravoval mohučský biskup Volkold (zemřel v srpnu 992).
19. 1. 1382 - Sestra krále Václava IV. Anna se provdala za anglického krále Richarda II. Rozšířily se tak styky mezi Anglií a Českým královstvím (první seznámení s učením J. Viklefa). Anna žila v Londýně do roku 1394.
19. 1. 1782 - V Brně byla založena první zednářská lóže na Moravě. Zakladatelem byl hrabě Karel Salm. Lóže obdržela název U vycházejícího slunce.
19. 1. 1832 - Narodil se v Praze **Ferdinand Laub** (+ 17. 3. 1875 v Gries u Bolzana v Itálii) - jeden z nejslavnějších českých houslistů 19. století.
19. 1. 1877 - Narodil se v Sobotce **Fráňa Šrámek** (+ 1. 7. 1952 v Praze) - básník, prozaik a dramatik.
19. 1. 1942 - Byla jmenována nová protektorátní vláda v čele s J. Krejčím. Předseda předchozí vlády generál A. Eliáš byl již 27. září 1941 na příkaz R. Heydricha zatčen gestapem a v monstrprocesu v Petschkově paláci odsouzen 1. října t. r. k trestu smrti.
V Londýně byla podepsána H. Ripkou a E. Raczyńskim další československo-polská deklarace, která ve 14 bodech obsahovala podrobně propracovaný plán konfederace. Jednání o konfederaci pokračovala po celý rok 1942 (vznikl společný odborový výbor, konaly se společné porady lékařů, inženýrů a dalších specialistů aj.). Nakonec se však (v letech 1943-1944) od plánu konfederace ustoupilo.
20. 1. 1092 - Novým českým panovníkem byl zvolen údělný moravský kníže Konrád I. (Brněnský) [1092], který však vládl jen necelých 8 měsíců (6. září zemřel). Konrádovou smrtí se definitivně uzavřela éra vlády Břetislavových synů.
20. 1. 1292 - Narodila se **Eliška Přemyslovna** (+ 28. 9. 1330) - královna z rodu Přemyslovců, dcera českého krále Václava II. a Jitky (Guty) Habsburské.
20. 1. 1612 - V Praze zemřel císař **Rudolf II**. (* 18. 7. 1552 ve Vídni). Byl posledním Habsburkem pohřbeným v chrámu sv. Víta v Praze.
21. 1. 1862 - Zemřela v Praze **Božena Němcová** (* 4. 2. 1820 ve Vídni) - slavná spisovatelka.

(red)

Český zápas
MK ČR E 127 ISSN 0323-1321
Týdeník Církve československé husitské
Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6
Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčiříková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, fax: 220 398 123,
mail: cesky.zapas@ccsh.cz, Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234 092 851, predplatne@predplatne.cz